

Ko je nekoliko izpregledala in zapazila tasta na peči, ga je vprašala, narobe ogrinjaje krilo:

»Kaj pa je vendar?«

»Eh, nič ni! Bočevki se nekaj blede.«

No, če ni hujšega, si je mislila mlada ženska, to bo že jutri izvedela. Ulegla se je zopet nazaj. Starec pa je ponovil kakor nehote:

»Kaj ji šine v glavo! Star človek . . .«

Snaha je bila vendar radovedna:

»Kaj pa je z Bočevo, oča?«

»Nič. Neumna je.«

Nato je bilo vse tiho. —

»Kaj pa imaš tu v roki?, je po poti vprašal vitrar Bočevko.

»Ježeš, Ježeš, vidita, s tem nožem so se hoteli zaklati. Dobro, da sem ga s seboj vzela. Sam Bog mi je dal to misel.

Gredoč mimo okna je pogledal mladi sosod v izbo. Luč je ugasovala in nič se ni videlo. Stopivši čez prag, pa so zagledali starega Boca, ležečega na klopi pri peči. Roke je imel sklenjene na prsih. Klobuk mu je bil odpadel na klop. Drugo obleko je imel na sebi. Težko, počasno, globoko je dihal in spal.

P l e s.

Rdečelični zorni svet
vrti po gladkem se parketu,
navzočnemu kazaje svetu
demante in mladosti cvet.

Akordi radostni zvené!
V srce ljubezen jim ognjeno,
ljubezen vročo in strupeno
akordi sladki ti sadé.

Polnočni zvon je že odpel —
še vedno strastni svet vrti se,
še vedno v radosti topi se.
Kdo godbe ne bi bil vesel!

Akordi sklepni zadoné,
iz vsakega prešla je lica
bolestna cvetna rdečica —
in tožno mlado je srce.

Vojanov.

Absalom.

Ko Absalom za lase, draga,
dokler ti hočeš, rad visim,
če en poljub s prekrasnih ustnic
za tolažilo vsaj dobim.

Laščan.